

soud zamítl návrh na odklad exekuce proto, že prý nejde při povolení prodeje svršků o povolení exekuce. S tímto názorem nelze souhlasiti. Při povolení nuceného prodeje svršků nejde o povolení exekuce, byla-li před tím povolena u h r a ž o v a c í exekuce na svršky jich zabavením, po případě uschování a je-li tedy prodej jen provedením již dříve povolené mobilární exekuce. Tomu však tak není v souzeném případě. Prvý soud povolil sice zabavení a uschování svršků, ale jen k zajištění sporné pohledávky, tedy exekuci zajišťovací, ježto rozsudek, jenž byl exekučním titulem, nenabyl tehdy ještě moci práva. Teprve po právní moci rozsudku učinil vymáhající věřitel návrh na povolení uhražovací exekuce provedením prodeje dříve již k zajištění zabavených svršků. Tu nešlo jen o provedení exekuce dříve povolené k zajištění, nýbrž o nové povolení exekuce, a to uhražovací, při němž ovšem nebylo třeba nového zabavení, protože byla navržena jen exekuce k zpeněžení svršků, které již dříve byly k zajištění zabaveny. Soud musil zkoumati jen, zda jsou podmínky pro povolení uhražovací exekuce, ale tuto exekuci teprve svolením ku prodeji povolil. Nelze tedy říci, že i při povolení exekuce prodejem svršků za účelem uspokojení pohledávky vymáhané nešlo o usnesení exekuci povolující a že tu není podmínek § 42 čís. 7 ex. ř. Podmínky ty tu byly, první soud povolil právem odklad exekuce do vyřízení rekursu proti povolení exekuce.

Čís. 11945.

Dozorčím schválením podle § 97 čís. 1 obec. zřízení pro Čechy (zákon ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. pro Čechy) jest podmíněna účinnost právního jednání, jež předsevzítí se obecní výbor usnesl.

(Rozh. ze dne 1. října 1932, Rv I 1083/31.)

Žalovaná, obec v Čechách, prodala roku 1919 žalujícímu družstvu truhlářskou dílnu. V kupní smlouvě, jež byla schválena okrešním výborem, byla uvedena jako předmět koupě jen parcela č. kat. 883. Žalobou, o niž tu jde, domáhalo se družstvo na obci, by bylo uznáno právem, že žalovaná obec prodala mu truhlářskou dílnu nejen se stavební parcelou č. kat. 883, nýbrž i pozemek č. kat. 390/29, a aby žalovaná obec byla uznána povinnou podepsati a žalujícímu družstvu odevzdati listinu schopnou knihovního vkladu, kterou se převádí knihovní vlastnictví též k této parcele. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Podle § 97 čís. 1 obec. zřízení pro Čechy ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 zem. zák. jest potřebí ke zcizení, zastavení nebo trvalému obtížení břemenem věci náležející ke kmenovému jmění nebo ke kmenovému statku obce nebo jejích ústavů, by usnesení obecního výboru bylo schváleno okresním zastupitelstvím. Tímto dozorčím schválením jest pod-

míněna účinnost právního jednání, jež předsevzítí se obecní výbor usnesl, neboť vůle obce o sobě nestačí v těchto případech podle zákona, by přivodila právní účinky zamýšlené obecním výborem. Uděluje-li okresní zastupitelství schválení podle § 97 obec. zřiz., doplňuje tím smluvní vůli obce, jež o sobě nemůže založiti zamýšlený právní účinek. Nestalo-li se schválení, zůstává smluvní vůle obce neúčinnou, nezpůsobilou založiti zamýšlený právní účinek. První soud zjistil z pozemkové knihy, že parcela čk. 390/29, o níž ve sporu jde, jest obecním statkem J.-ským (žalované obce). Jest nesporno, že okresnímu zastupitelstvu v J. byla předložena v roce 1919 ke schválení trhová smlouva mezi obecním výborem v J. a žalujícím družstvem, týkající se jen odprodeje stavební parcely č. k. 883, nikoli však pozemkové parcely č. k. 390/29. Usnesením okresního zastupitelstva v J. ze dne 26. června 1919 byla tedy schválena jen smlouva o prodeji st. parc. č. k. 883 žalujícímu družstvu, nikoli však poz. parc. č. k. 390/29. I kdyby tedy správným bylo zjištění prvního soudu, že se vůle obecního výboru nesla k tomu, prodati družstvu truhlárnu stav. par. č. k. 883 i s poz. parc. č. k. 390/29, nebyla smlouva ohledně prodeje této parcely obcí platně uzavřena a nezaložila žádné právní účinky ani pro obec, ani pro žalující družstvo, ježto nebyla v tom rozsahu schválena okresní správní komisí, a nemůže se proto družstvo domáhati žalobou na obci splnění smlouvy ohledně poz. parc. č. k. 390/29, ani vydání listiny, způsobilé ke vkladu práva vlastnického pro družstvo na parcelu tu.

Čís. 11946.

Prozatímním opatřením podle § 382 čís. 8 ex. ř. se nerozhoduje o manželském právu stran.

Pro otázku příslušnosti soudu k povolení prozatímního opatření nemá významu, zda rozepře má býti zahájena před cizozemským soudem, ledaže by cizozemský rozsudek nemohl býti v tuzemsku vykonán.

Prozatímní opatření zatímní výživy, jehož se manželka domáhá až do rozhodnutí sporu o rozluku, nelze povolit, uvedla-li navrhovatelka zároveň, že se k vůli dítěti nezamýšlí domáhati proti odpůrci rozvodu nebo rozluky, ježto pořád ještě doufá, že se manžel polepší.

(Rozh. ze dne 1. října 1932, R II 258/32.)

Soud první stolice povolil manželce oddělené bydliště a uložil manželci, by jí platil měsíční výživné až do právoplatného rozhodnutí sporu o rozluku manželství, jenž bude zahájen, jinak na dobu jednoho roku. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření. Důvody: Ustanovení § 382 čís. 8 ex. ř. je provedením zásady § 107 obč. zák. a předpokládá, že jde o manžele příslušné do Čsl. republiky, nikoliv však o cizozemce, jako v souzeném případě o příslušníky německé říše podléhající německému právu manželskému (vlád. nař. ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n.). Nemůže proto tuzemský soud rozhodovati o manželském právu cizozemců, takže je správná rekurentova námitka nepřislušnosti. Návrh je však mimo to i bezdůvodný, po-